

Nurol Banabak

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

29.5.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adı Havva idi

Okul önlüğünün içinde
Yeni başlamıştı hayatı okumaya Havva
Yaşı küçük ama canı büyüktü...

"Çocuktum ufacıktım
Top oynadım acıktım
Buldum yerde bir erik
Kaptı bir ela geyik"
Şiiriyle oynayacağı yerde
Adem'e merak saldı
Başını soktu derde!

Okul çıkışı çıktığı yokuştan
Dönüp dönüp Adem'e bakardı
Ve günlerden bir gün
Adem ile birlikte yakalandı

Hoşgörü yoktu aşkta
Hele de bu yaşta
Kurtarıldı kızlık zarı Havva'nın!
Yırtıldı genç-kızlık onuru

Montaigne'ye sordum:
"Yaşam boyu üstümde zırh taşımayı,
bekaret taşımaktan daha kolay bulurum,"
dedi.
Oscar Wilde:
"Eğer bir kız, bakire kalmakta gecikmişse,
kendisini yatırırvermesini beklediği kişiyle
henüz karşılaşmamış demektir."
Bir başkası:
"Bekaret kuyruksuz küçük bir kuştur;
bir kuyruk takınca da uçarak gider."
Daha bir başkası:
"Bekaret ideali,
bekaret bozmak isteyenlerin idealidir."

(Kendime sormadan edemedim:
On üç yaşlarında aşk saçma mıydı?
Tomurcukların hakkı değildi de aşk
Kart dallar üzerinde mi açmalıydı?)

Ve alındı okulundan Havva'sı
Yediği dayak-sitem-dahası...!
Yokuş kaldı Havva'sız
Cahil kaldı anamız...!

-Keşke biraz daha bekleseydin!
-Neydi bunca acelen küçüğüm!?
Ben yine de gözlerinden öperim

Sabırsız çocuğum...

Nurol Banabak

Afgançocuk

Anasının tandırdan çıkardığı ekmeğe
gülümseyerek baktı Afgançocuk.
Bu akşam da yiyecek yemekleri olmuştu.
Esmer yüzünde gamzeler oluştu.

Yere serilen örtünün etrafında
önce kucağında kaleşnikofuyla baba,
sakalları çorba kasesine teğet,
onun yanında anne; Tanrı'ya şükrederek.
İki küçük kardeş ile Afgançocuk
bağdaş kurarak oturdular.

Bismillah çekildi, ki canı veren ve alan Tanr'nın adıydı.
Ağaçtan oyulmuş kaşıklar dalarken mercimeğe,
bir uğultu musallat oldu göğe
Baba, çorba kaşığı ağzında, bir kaşını tavana kaldırdı
ve mırıldandı peltek bir dille:
"Tanrım, sen bu kafirleri helak eyle! "
Ve uzaktan patlama sesleri duyuldu...

Ertesi gün kuşluk vakti
toz duman Afgan sokağında
üç-beş insan boynu bükük yürümekte.
Omuzlarının üstünde iki sıruk.
Sırıgın ortasında bez.
Bezin üstünde sırtüstü yatmakta Afgançocuk.
Gözleri yumuk.
Benzi soluk
Yanaklarında akşamdan kalma gamzeler...

O gün dünya; "B-52'ler
Afganistan'a halı döküyor" haberiyle uyandı.
Tarih: milat iki bin bir, otuz bir Ekim,
Hicri, Ramazan'dan önceki ay Şaban'dı

(31 Ekim 2001)

Nurol Banabak

Ağızımda Ekşi Bir Elma Tadı

Hikayem öylesine basit ki çocuklar
Gagasında getirmiş bir leylek
Çer-çöp biriktirmek oyunu oynamışım
Bir istiridye, kollarında götürecek

Beni memeleriyle büyüten kadın
Göğsü açık beklemede orada
Bir elimiz yağda bir elimiz balda
Yine emzirip büyütecek

Hikayem, bir ömürlük hikayem
Biraz La Fontein, biraz Hayyam
Ve öylesine basit
Ve ağızımda ekşi bir elma tadı.

Nurol Banabak

Ah Goethe Ah!

oy bıçak
oy yara
oy tuz

beni ateşe yazın

Nurol Banabak

Alış-ık

Deđdik geçiyoruz birbirimize
Sanal ile hayal ile karışık
Bir yanımız hiç durmadan çelişir
İnsanla kūs dūşünceyle barışık

Kimi yazdığını kendisi sanar
Kimi yanlış anlaşılmaya yarar
Kimi ışıkça kimi de sōner
İnsanoğlu bu oyuna alışık

Taş atarım insana değil sōze
Taştır ama bazen de gelir gōze
Çift araba koşulmaz tek öküze
Kâhi dūmen kâhi dingil kırışık

Aşık olmuş görmüş aşk yaşlarını
Sarmış deli yeller dağ başlarını
Vermiş Azrail'e yoldaşlarını
Zaten ölüm yaşam ile karışık

`92

Nurol Banabak

Amin!

Üşüyorum anne!
Sen öleli otuz beş yıl oluyor.
(“Yolun yarısı” değil, ötesi.)
Geceleri üstümü örten yok,
Üşüyorum

Seviyorum anne!
Anımsadığım süt kokulumsun.
İlk aşkım.
Okulumsun.

Senden sonra aşklarım,
Hep senin yokluğunla malul.
Mahzun.
İnci istiridyelerini arar durur.

Vefasız oğlundan;
Yarı deli,
Yarı sarhoş...
Anneler gününde rahmetin bol olsun,
Anam.
Amin!

Nurol Banabak

Aşık Oldum

İçimden bir kuyruklu yıldız geçiyor.
Işıldıyorum!
Ben buna;
Aşık olmak diyorum!

Yüreğim akvaryum.
Çanım, su.
İçinde yüzüyorsun!
Ben buna;
Aşık olmak diyorum!

Ölüm sek içilse de gülüm
Seninle vız geliyor!
Ben sana
aşık oldum, diyorum!

Nurol Banabak

Babil Kulesi

"en büyük ceza değil midir insan insana"

İki-miz, iki karşı cephede,
(duruş, konum, kendi... Varoluş.)
İki "İç savaş" sürdürüyoruz:
Düşmansız!
Müttefiksiz!

"İnsanlardan bir insan" olmamak,
"Kendi" olmak,
Ne de belalı bir yazgıymış!
Bana; "Otu, boku bırak da, yaz! " demiştin;
Yazsak ne yazar, yazmasak ne yazar!
"Egemenler"
(Egemen olamamanın egemenleri)
İnsanı, bütün kaleleriyle ele geçirmiş,
Nihai nihilizm-ine doğru
Her yönden kışkırtıyorlar.
İnsan direnmesiz yuvarlanıyor yokoluşuna:
Ayağına takılan istiridyeyi eğilip alıyor,
Ama açıp bakmıyor içine, kabuğuyla yutuyor.
(Evet; 'derinlikler' yok artık,
Okyanusun dibinde yürünebiliyor.)
Bir kitabın bile alıcısına ulaştırılamadığı
Tatarlar dünyası..
Yazsak ne yazar, yazmasak ne! ...

Bir idil, kurtuluşumuz olabilirdi,
Ama, "iş işten geçti! "
Çok bilinen bir paradoks:
Dünyayı kurtarıcılar kurtardı,
(Bütün çağlar)
Kurtarıcılardan kurtulmayı başaramadık!
(Bütün çağlar)
Koskocaman Evren, Tin'e ulaştı sonunda;
Ve Hegel buna, "Düşünce" dedi.
Nihai amaç tam gerçekleşmek üzereydi ki,
Yine, Tanrı el koydu duruma:
(Ebedi yasa: Herkes kendinden en uzaktadır.)

Biz artık, (sen, ben, onlar)
İmansız ruhlarımızla, sürgün edilenlerdeniz;
Nihil'in en önüne: birbaşımızayız orada;
O yokülke'de, yokistan'da...
Etimiz, kanımız.
İçlerinde şeytanın tutsak kılındığı
Devasa nöron yığınlarımızla...

"Uçak düştü! "
Ağlamak göz isterdi!
Elveda.

999 göz

Nurol Banabak

Ben Memleketim

Ben bu memleketin Osmanlısıyım
Ben bu memleketin müslümanıyım
Olmazsa olmazıyım ben bu memleketin
Laik-cumhuriyet insanıyım

Tarlayı işler fabrikayı işletirim
Bendedir kapitalizmin panzehiri
Hiçbir hükümet süremez beni
Hiçbir siyaset süründüremez
Şehirlerde sıkışırsa başım
Başımı alır dağa çıkarım

Tarihi ben yapmışım ben yaparım
Direnir kemiğim-etim
"Dört nala gelip uzak Asya'dan /
Akdeniz'e kısrak başı gibi uzanan..."
Ben bu memleketim

Ben memleketim...

Nurol Banabak

Ben Sende Ölmeyi Özledim

Ben seni bir yağmur mevsiminde sevdim
Sular süzülürken saçının telinden
Saçının telini özledim

Ben seni ayışığı altında sevdim
Dalarken gözlerin ayışığına
Gözlerini özledim

Ben seni ilkbaharda kuş seslerinde sevdim
Sen hüzünle gülümserken
Yüzünü özledim

Ben seni yasakların sıratında sevdim
Ruhlarımız çarmıha geriliyken
Bedenini özledim

Ben seni ölümlü bir ömürde sevdim
Karışsın diye ölümlerimiz
Ölmeyi özledim.

. 2002 Şubat

Nurol Banabak

Benim İstanbul Şiirim

İstanbul'u şiire buladı bin kusur şair.
Kimi kaptı arpayı, kimi çayırı yırttı!
Çekti gitti sonunda İstanbul ve sair.
Geride kalan hakeza gürültü patırtı!

mayıs '05

Nurol Banabak

Benimce

Benimce düřtüm
Benimce düřkünü oldum
Benim olmayanın

Benimce yarattım
Benimce sevdim
Seni

Benimce yazdım
Benimce veda ediyorum
Sana

Nurol Banabak

Bir Kız Beni Deli etti

İki elim kanda idi
Elsiz bıraktı
İki gözüm canda idi
Cansız bıraktı
Bu kız beni deli etti...

Aklım fikrim bende idi
Onun şi'rine çarpılmadan önce
Ekonomi de bilir idim,
Politika,
Din,
Felsefe...
Şimdi bütün bildiğim
Deliliğim
Bu kız bu kız yüzünden

Bu kızdır beni deli eden
Ne ismim söylendiğinde anlıyorum
Ne mart kedilerinin çığlığını
Bilmiyorum evimin yolunu bile
Torunum döşemeden dünyayı topluyor
Ben dökmüşüm

Onun şiirine tosladım toslayalı
Kulak memelerime yetismeye çalışıyor dişlerim
Nietzsche'nin elime verdiği kırbaç çaresiz
(Boynuna sarılabileceğim at...!?)
Ne Baudelaire ile teselli olabiliyorum
Ne de Borges'le...
Sihirli filütüyle
Yılan olmuş oynuyorum

İsteddiği kadar;
"Yaşlandığın gibi akıllan" desin Goethe
Tanrı, 'sabret kulum' desin
Azrail, 'can!'...
Kim ne derse desin!

Bu kız beni del'etti
Doymuyorum...

Doymuyorum ve sana
Ve ölümüne
Ölümüne
Kız....
'Alfabetiz'....

(Bu kız beni deli etti dostlarım
Kalbimi 'su yolu' etti dostlarım
Direne direne bu güne geldim
Bu kız beni kulu etti dostlarım)

Bir kız beni
O kız beni
Bu kız beni...

Nurol Banabak

Budala

(bir veda yerine kaim)

Dün gece
O'ndan bir yanıt gelmeyince
Dönüp, O'na yazdıklarına baktım
Zavallı maymun suratlı ucubeler
Ucuca eklediğim
Harfler heceler tümceler

Çıkıp oturdum bir dağın üstüne
Parkam, not defterim, cigaram
Sırtım yollara dönük, yüzüm dağlara
Ve son günümü sürerek namluya
Bir kez daha O'nun resmine baktım

Dünya bakışlıydı, dünya gülüslü
Ellerindeki patiska nakış beklemede
Ve güneş kadar büyük ayakları
Heraklitos'la dalga geçmekte

Ve gölgesini valizine koymuş
Bir park duvarının üstüne öylece oturmuş
Beyaz atısını beklemede

Dün gece
Hak verdim Ahmet Haşim'in
"Güzel, yalanın çocuğudur," demesine
Ve hak verdim Cesare Pavese'in
"Şiir, bir budalanın denize bakıp,
'tıpkı yağ gibi' demesiyle başlar"
Benzetmesine

Ve yine dün gece
Son rakımı son içime dökerek
Haddimi bilerek
Uzaklarda
Dağ gibi durdum

(Şubat 2001)

Nurol Banabak

Curcuna

Nice çok Őir yazılıyor
Bina zina artar gibi
Artıyor Őir

Tekrarlanıp duruyor söz
Sadesuya tirit
Boğuluyor Őir

Olmaya ki kıyamet alameti
Çığrından çıkan
Karıncanın duası
Bir Őir curcunası

Nurol Banabak

Dörtkenar

altı yaşındaki beni
iki buçuk yaşındaki kardeşimi
rüzgarlı bir günde
İzmir'in Kavakları altında
terk edip kaçtığın için
seni çok seviyorum anne

Babamla birlikte çektiğiniz bir resminizi buldum
"mutlu günlerimiz"de
kardeşim henüz doğmamış
kucağınızda ben
sen gülüyorsun resimde
babam gülüyor
ben esniyor olacağım ki
ağzım açık
seni çok seviyorum anne

dedemin alet kutusundan aşırđığım çivilerle
abartmıyorum bir iki de vida
hemen dört tahtayı çakarak dörtkenar
resmi çerçeveledim
tıkadım bütün kaçış yollarını
seni çok seviyorum anne

dedem aldı çalışma masanın üstüne astı biliyor musun
benim bu ilk marangozluk eserimi
ha ekleyeyim
sade çivilere indirmedim çekici
bir çekiç de parmağa
ama ağrımadı biliyor musun morardı sadece
akılsız parmak
seni çok seviyorum anne

gelgör çerçevemin
köşeleri pek muntazam olmadı işte
dünyaya benzedi
ve acıtmış olacak ki çaktığım çiviler çerçeveyi
dedem gözleri yaşararak seyrediyor
artık dünyayı
seni çok seviyorum anne

derler ki ölen anneler cennete giderler
ve orada beklerler yavrularını
dahası kedimiz evi yavrularıyla birlikte terk etti
gözümle gördüm ben
yavruların beden şekillerini almış
üstü boş minderi
seni çok seviyorum anne

sen ölmedin anne
Allah korusun ölmedin

sen gittin anne
cennete gitmedin Allah korusun
kardeşim bazen seni sayıklıyor
"annem hastanede şimdi
iyileşince gelecek"
diyor
ben demiyorum hiçbir şey
seni çok seviyorum anne

18 mayıs 2005

Nurol Banabak

Edepsiz

Bütün camlarını indirdim dünyanın
Kapılarını kırdım
Yoktun

İnsanların gözlerine baktım
Kafamı taktım
Yoktun

Tam kesecekken umudu
Baktım kadehin içinde ikimiz

Sen balık ben deniz
Sen deniz ben rüzgar
Sen rüzgar ben dalga...

Daha nem olacaktın edepsiz

Nurol Banabak

Eksik Mısralar

Kim bulmuşça sözün şiircesini.
Cümle yaratığın kısmış sesini.
Şiir hakkı için affet güzelim!

Baktım kitaplara, tarih-i kadim
Bu çilede hiç dolmaz mı miadim?
Şiir hakkı için affet güzelim!

Veysel'in, Nâzım'ın başına geldi.
Hazreti Nebi'nin düşüne geldi.
Şiir hakkı için affet güzelim!

Nüksetmiş şairlik sabret güzelim.
Dil sana, söz sana hasret güzelim.
Şiir hakkı için affet güzelim!

Şiir hakkı için affet güzelim!
Seni şiirleyen bu dili affet!
Zaten normal değil, bir deli, affet!

Nurol Banabak

Epigram

"Aşk, bize güç veren tek özgürlük yitimidir."
(aragon)

I

aşk bir sır sevgili
bizse ters durmuş
iki soru işareti

II

gecenin yarısı geçmiş
geçememişiz
geçilmiyor işte
aşk işte
işte

III

şiiir ki, Tanrı'dan gelen kelimdir
şiiir ki, senden geride kalandır

IV

Şair olmak uzun zaman alır
Bir ömür falan

V

Niye insanlar bu kadar farklı
Hiç şiiir okumayanlar da insan
Şiirsiz edemeyenler de

VI

Kan üstünde çul serer
Bilmem bu kimi sever
Ey hikmetinden sual olunmazım
Amerika nire Irak nire! ?

Nurol Banabak

Felsefe

İlk inanmamayı öğrendim
Her şeye
Ölüme bile

Sonra düşünmeyi öğrendim
Her şeyi
Ölümü bile

Şimdi bilmeye yakınım
Her şeyi
Ölümü bile

Nurol Banabak

Fotoğraf

perspektife kendini yırtma fotoğrafçı
nereden bakarsan bak
ben kendimin resmiyim.

bana benzer dirim ölüm
bahçem gülüm...

sen değil 'mutluluğun resmini çizmek'
bana vesikalık bile çekemezsin.

ama madem dünyadayız
vizor senin flaş senin
çek fotoğrafçı

Nurol Banabak

Geceyarısı Epigram

I

Deneme

Gece'yi anlatacaktım bir şiirde
Bilen bilir
Bilmeyene vız gelir gece

II

Uzak

Uzak senin olduğun yer mi
Benim olduğum yer mi
İkimiz arasındaki

III

Zaman

Zamanın en ağır çektiği kantar
Gece yarısından sonra tartar
Ve tartıcı vurulur sabah

IV

Gece

Biten günü bi de tersinden yaşa
Arap çıkar karanlığın resmi

V

Klavye

Ctrl artı a
Delete
Oh
Kurtuldum kötü bir şiirden daha

Nurol Banabak

Geç Kalmak

Ben bir yazarım
Yazının icadından önce
Ben bir şairim
Şiirin icadından önce

Ama dostlar, ama dostlar, aman dostlar
Ben bir insanım
İnsanın icadından çok sonra

Nurol Banabak

Gemileri Yakda Gel

Gemileri Yak da Gel!

Sana uzak bir denizim ben.
Düş sulara!
Kim bilir kaç ay sürecek macera...

Acıma, yelkenlerini yırtısın rüzgar,
uçkurların ıslansın!
Yansın kamaran güneşte...

Yunusları görüyor musun köpüklerde?
Varoluşta at başı;
(sana sen'lik yar, bana ben'lik.
Varoluş, bir seferlik)
güvertene yorgun martılar konsun,
yakamozlara karışsın hamsiler...

Yunuslar neden yarışır teknolojiyle, düşündün mü hiç?
Ola ki, kendi ölümüyle yarışan insanoğluna,
hayvanlığını-faniliğini anımsatmak isterler...

Ne değin sevsek de dünyamızı,
tek başımıza ölmeye yazgılıyız.
İki canlılık ölüm yok!
Su yolunda
bir kez kırılır testi.

Acıma, yelkenlerini yaksın güneş!
Yakamozlara karışsın hamsiler.

Kes sevişmelerini yarı yolda,
kesme hızını!
(Yunuslar bunu yapar)
Varolan, bir anda ancak tek birşey yapar...

Yıldızlara bak da gel!
Gemileri yak da gel!

(Ama hiçbir şey için de söz veremem,
son sözümü tükettim seslenirken.)

Nurol Banabak

Gömmeden Önce

`Gömmeden önce biraz gezdirin beni'*
Anamın babamın mezarına uğrayın
Ölmeyi bilmezdi
deyin, paldır-küldür geldi!

Gömmeden önce
Sevdiğim kadının kapısına uğrayın:
O tanrısal kısrakın
Ve onun yüzüne bakın.
Ve orada bırakın beni gömmeyin.

(*) Cemal Süreya

Nurol Banabak

Güneş / Hiç

Güneş hiç'i bile aydınlatır
Görülüyorsa hiçbir şey
Gözlerin kapalı demektir

Ölüyü bile ıslatır yağmur
Islanamıyorsan
Bilmediğindendir suyu

Tanrın mı yok
Hadi dal biraz daha derine
Duy bilgeyi
"Her ne arar isen kendinde ara"

Nurol Banabak

Hafta Tatili

Şimdi ben cumartesi olsam
Ya da pazar
Çıkar mısın bana gezmelere
Oh şöyle bir temiz hava
Deniz
Şöyle insansız bir köşede
Bir cumartesi bir sen
Bir Pazar bir sen

Şimdi ben cumartesi olsam
Olmaz ya olsam
Göğsüm çiçekler açmış
Bir orman ortası
Bir park tenhası
Fiskiyeli havuzumda kırmızı balıklar
Kuş seslerim cabası
Bir cumartesi bir sen
Bir Pazar bir sen

Olmaz ya olsam
Sen işi asmışsın
Ben takvimi asmışım
İki asmış aşık
Esrik mi esrik
Koyun koyuna
Etrafta ne huri ne gılman
Cennet burası
Geçmişiz kıldan ince köprüyü
Asmışız
Gelmişiz
Olmuşuz bir
Bir cumartesi
Bir Pazar
Bir sen

27 nisan'05 / ...

Nurol Banabak

İnsan Değil miyiz

Üşüyen bir akşamüstü düşün
Üşümüş - çaresiz
Göğün altında ıp-ıssız

Anne memesine uzanan bebeęi düşün
Çiçeęe uçan böceęi
Erkeęini yiyen dişi örümceęi!

Düşün işte
Boş zamanlarında
Olmayacak işler düşün
Hiç bitmeyen düşler düşün...

Düşün
Beni anlarsın
İnsan değil miyiz!?

Nurol Banabak

Kaza

İlk kaza
Doğdum

Yine kaza
Şairim

Bir kaza daha istemiyorum
Öleyim yeter

Nurol Banabak

Kim Dayanabilir Gerçek Bir Yaşamöyküsüne

Artık öykümüz yazılsın mı diyorsunuz kızlar
Yani varsınız gerçek bir yaşam öyküsüne
Öyleyse sıkı durun her şeyimizi yazıyorum
Leyla, Bedriye, Melek, Emine...

O bir nisan şakasını bana yaptığın gün
Utana sıkıla
Siyah önlüğünün altından
Biz varız diyen
Memelerine bakıyordum
Sonra gülerek kaçtınız
O gün bugündür kaçaksınız

Evcilik oyunumuzun ortalık yerinde
Annecilik babaçılık oynayalım dediğimde
Suratıma çaktığın şamarın
Beş parmağı yerli yerinde
Sanki annesiz babasız olurdu ev
O gün bugündür kötü bir oyuncuyum tüm evlerimde

Büyüdük büyüdük büyüdük
Sen güp-güzel kadın ben eşek kadar adam
Ama hala orada çocukluklarımız
O bir elmanın iki yarısında
Ovarken çillerimi arapsabunuyla
Aynanın karşısında.

Hadi şimdi
Hadi gel ölümcülük oynayalım
Ama kanmayalım bir daha
İkimizden yaşamı çalan yalana

Nurol Banabak

Kül Yangını

Hiç bırakıp gitmeyeceğini sandığım,
yüreğimden-bilincimden kayıp kıyıp gitmekte.
Sürüsüne kurt düşmüş çoban gibi telaşla,
bir o yana bir bu yana koşmaktayım.
Her duvarım Filistin, her kurşun kanlı.
Koyduğum yerde değil Dünya.

Gelmenden belliydi gideceğin.
Senin gelmenle nasıl bir anda dillenivermişsem
ve öyle, bir anda dilsiz kalacağım
belliydi.
Gittin, yalnızlaşmadım.
Gittin, yırtıldım.

Biliyor musun; Murat'ı dinliyorum.
Gögebakan o genç adamı.
Ellerimiz yumruk,
bomboş caddelerde sallanarak söylüyoruz şarkımızı:
'Ayyüzlüm'
Zaman zaman, öfkemizden çatallaşiyor sesimiz.
Zaman zaman, birbirinden gizleyerek ağlıyoruz.
Ama ona yakışıyor yaptığı.
Benimkisi ise düpedüz maskaralık.

Derken o, yumuşak sesli,
benim yaşlarımdaki adam çıkageliyor.
Bir ezgidir, doluyorum:
'Bize neler oluyor? '
İçiyorum; sarhoşluğumun yerinde bir küfür.
Ayılıyorum; hiç yokum.
Kaç günden beridir ki, penceremde kül yangını perdeler.

Demek o, 'son' dedikleri buymuş.
Şey'lerin yerli yerinde olmaması.
Şeylerin başka yerlerde de olmaması.
Hep, olmamak.
Hiç, olmak.

Şeylerin kavramdan yoksunluğu, son.
Kavramsız-algısız kalakalmak.
Kayıp giden yıldızın ardından...

Gelmenden belliydi gideceğin.
Senin gelmenle nasıl bir anda dillenivermişsem
ve öyle, bir anda dilsiz kalacağım
belliydi.
Gittin, yalnızlaşmadım.
Gittin, yırtıldım.

Kalemimde en son damla, negatif!

Œiirle ilgili not: Kl Yangını baœlıklđ ve burada paylaœıma sunduğum Œiirimi, www.huznukomik.net isimli sitesinin "yazar arœivi" nde beœ yıldan beri saklı tutan site editörü Sayın Mustafa Akyol'a teœekkr ediyorum. nb.

Nurol Banabak

Mahküm

Tutuklandı
İnsan öncesine yataklık etmekten
Müebbet insana mahküm oldu

Nurol Banabak

On Yedi Haziran

Bugün on yedi haziran, babamın günü
O şimdi kancık bir atın üstündedir cennette
Kusurluysam da bıraktığın emanette
Kutl'olsun günün babacık!

Bugün babalar günü, benim günüm
Çocuklarım geçim için gurbette
Kutl'olsun günümüz evlatlarım!

Hele Balıkesir'deki evladım
Yemekler iyiymiş, yiyorsun
Ama sıcaktan da yandım diyorsun!

Hepinizi eşit sevsem de
Asker oğlumsun sen benim
Evlatlar günün kutl'olsun teğmenim!

Nurol Banabak

Öksüz

Terkedilmişti
Beni şairi sandı
Rastladığım bir şiir

Aldım kucağıma
Os'saat büyüdü dize dize

Helak olduk ikimiz
Kitap olduk ikimiz

Nurol Banabak

Ölürüm

Bir sabaha karşı
Kısarak bir tay büyürken çayırında
Bir sabaha karşı
Kuşlara uçurur ömrümü
Ölürüm

Bir sabaha karşı
Baharında yeni yeni yeşeren
Ölmelere boş veren
Kızlara uçurur ömrümü
Ölürüm

Kalmışsa kıyıda-köşede
Beni dost bilenler
(Ölüm kader değil keder)
Binerim büyük meleğin sırtına
(Sırtımda dünyalığım)
Dostlara uçurur ömrümü
Ölürüm

Bir sabaha karşı
Güneş kandilimde mum
Bir sabaha karşı
Sensiz ölürüm

Nurol Banabak

Roman

Aklımla başım dertte, der,
Alev Alatlı.
Roman dörtlemesi,
Dünya Nöbeti'nde.

Düşündürdü beni!
Geri zekâlılık değil de,
Akıl başa bela!

Akıl, başa bela!
Akıl, başa bela!
Akıl, başa bela! ..

Dine baktım,
Felsefeye baktım,
Psikolojiye...
Rasyonalizm, meditasyon, polisiye...
Akıl, akıl, akıl! ...

Koydum iki elimi dizlerime.
Aldım başımı ellerimin arasına.
Kendi gözlerimin içine baktım.
Del'lenmesine!

...

Dam üstünde saksağan!
Vur beline kazmayı!

Nurol Banabak

Sakla Beni

Beni gözlerinde saklama
Ağlarsın düşerim

Beni yüreğinde saklama
Küstersin düşerim

Beni rahminde sakla
Doğur doğayım

Nurol Banabak

Sevdiğim Bir Yağmurdu

(Ne zaman rüzgar esse
Onu çarpar yüzüme
Ve ne zaman ağlasam...)
İliklerime yağardı .

Ne şemsiye para ederdi,
Ne ağaç gölgesi,
Ne dam...

Sevdiğim bir yağmurdu.
Islatırken ıslanan...

Birbirimize giyinmezdik biz
Birbirimize soyunurduk
Ve koşmazdık asla birbirimizde;
Dururduk

Beyin hücrelerimiz
Yetişip yazamazdı yaşantımızı.
Evrim'in tekerine sokardık çomağı;
Darwin utanırdı

Hiçbir tarihe yazdırmadık adımızı,
Ne yeryüzü, ne gökyüzü.
O bende kaldı...

Sevdiğim bir yağmurdu
Islatırken ıslandı...

Sevdiğim bir yağmurdu
Dualarla beklenen
Çorak ana-dolumda
Sevdiğim bir yağmurdu

Sevdiğim

Bir

Yağmurdu...

Nurol Banabak

Sokak

Bu sokađa bir peygamber inse böyle mi olurdu
Bunca dınsız imansız çirkin bina
Ve binasınca çirkin sahip
Ve sahibince çirkin söz
Sözünce çirkin düşüncesizlik

Hani anaların ayağı altındaki cennet
Sokakta bunca ana

Nurol Banabak

Şiir Atı

Şiirden atım
Aşktan kırbacım
Yarden kılavuzum
Savrul bre dünya

Şirden bir atım olsa
Nalları rüzgarın üstünde
Dıgıdak-dıgıdak-dıgıdak
Saçları rüzgargülü

Şiirden bir atım olsa
Kanatları meleklerden ödünç
Yatsak kanatların üzerinde
Geri vermesek

Şiirden bir atım olsa
Binsem gelsem
Sonra birlikte yaksak
Bütün köprüleri

Nurol Banabak

Tarih

Büyük adam büyük bir ateş yakar
ve durur yaktığı ateşin içinde
büyük adam.

Büyük adamın büyük bir aşkı olur:
Kendinden de büyük;
hiçbir zaman ulaşamayacağı...

(Atatürk, Lenin, Che, Nietzsche böyleydiler)
Tarihtir bunun adı...

Tesellisi züğürt tesellisi değildir büyük adamın.
"Gerçekçi ol(ur),
imkansızı iste"r, büyük adam
ve ölür imkansızın peşinde...

Büyük adam;
büyük yaşar,
büyük ölür.
Geride baki kalır.

Tarihtir bunun adı!

Nurol Banabak

Uslu Us-Sus!

us namlı bir namludur
sık sık silinmezse
paslanır namussuz

kadına karşıtlığı
tetiği puştun eline geçmesindedir usun
duyguya yenik düşmesinden değil

babaya danışmayı aşmıştır Freud'ten beri
baba ki o ensest
seksiz serseri...

felsefeler kuran felsefeler yıkan
tarihi küfesinde taşıyan hamal
sağmal bir inekten farkı
zırhlar arkasında saklanmasındadır

saklanık-melankolik-alkolik
panik- manik-nevrotik
akıllı uslu us
tanrıdan elde edilen namus
kronik kâbus
usumuz süsümüz us
şimdilik sus

1990

Nurol Banabak

Yokuş

Hayatın yokuşunda adam
Adamın yokuşunda kadın
Kadının yokuşunda memeler
Yürü yürü aynı yer

mart 1985

Nurol Banabak

Zemheri

Ne kaldı aşka dair yazılmadık
Ve vatana dair ve utkuya
Tanrı bile künfeyekün şiire bulandı

En vahşi savaş
Hüzün çiçekleri açtı
Şiir sayesinde

İnsana-insana-insana
O kendinden en uzakta olana
Kaç ulakla ulaştı şiir

Ama hala açık durur ölümün üstü
Üşür durur düşleri zemheride

(2005'te bir cumartesi Pazar)

Nurol Banabak